

Asociația umanitară "Fantul Stefan"

"Doamnă, da-mi... serenitatea de a accepta ceea ce nu pot schimba, curajul de a schimba ceea ce îmi stă în putere să schimb și înțelepciunea de a face diferența între ele."
Reinhold Niebuhr

Cod IBAN: RO02BACX000000934045000
UniCredit Tiriac Bank, sucursala Izvor

CIF: 27914590
Persoana de contact: Ina Preda
Telefon: (+4) 0748.82.53.02
Adresa de corespondenta: Aleea Padurea Craiului nr. 2, bl. H2, sc. 4, et. 3, ap. 75, sector 3, Bucuresti
Web: www.asociatiasfantulstefan.ro
E-Mail: ina_preda@asociatiasfantulstefan.ro

Povestea lui Emanuel

Dupa 7 ani de casatorie simteam lipsa unui copil, ne-am distrat, am colindat, dar ne lipsea bucatica noastra de aur si atunci am decis ca ar fi cazul sa ne ocupam si de partea aceasta sufleteasca, care ne implinea ca parinti si cuplu.

Intr-adevar, s-a lasat cam mult asteptat acest copil minunat, dar intr-un final s-a produs minunea si asa a venit pe lume baietelul nostru Emanuel pe care-l alintam Manu. Sa va spun despre bucuria noastra pe care am avut-o vazand testul de sarcina pozitiv, nu are rost, totul fiind istorie acum si in lumina incercarilor ulterioare. Am nascut un pui de om superb de 4050kg, ma uitam la el si-i multumeam Domnului pentru darul extraordinar pe care-l primisem, nu-mi venea sa cred ca este al meu, ca orice mama l-am adorat din prima clipa de cand l-am vazut.

La un an deja spunea mama, tata, cutu, dansa si era foarte activ. In jurul varstei de un an jumatate ceva a inceput sa se schimbe in comportamentul lui: nu mai raspundea la nume, parea ca nu ne aude, incet, incet toate cuvintele pe care le rostea inainte cu voiosie si dragoste nu le-a mai folosit iar daca insistam, efectiv nu le spunea cu sens.

Mi-am dat seama ca e ceva in neregula cu el si uite asa ne-am asezat la coada la medicul de familie, explicandu-i ingrijorarile mele, iar acesta incerca sa ma linisteasca, si imi spunea ca "asa sunt copiii mai puturosi".

Dupa alte 2-3 luni mergeam iar la doamna doctor care de aceasta data, la insistentele mele, mi-a recomandat un medic neuropsihiatru, iar acolo, **veste soc**: “doamna din cate am constatat copilul dumneavoastra prezinta o **tulburare din spectrul autist**, dar daca va dati silinta si il duceti la diverse terapii, s-ar putea sa scoateti ceva din el”. Dupa socul initial, zile de negare si nopti de urlete si plans am inceput o lupta contra cronometru, care includea mersul din cabinet in cabinet, zilnic de la logoped la kinetoterapeut si iar la doctorul psihiatru, ore in sir in care terapii s-au chinuit efectiv sa-l scoata din acea lume in care se afunda, o lume a lui, fara intrebari sau raspunsuri, fara a fi curios asupra lumii inconjuratoare sau a noastra, proprii lui parinti.

Iar, ca rezultat al incercarilor reunite ale terapeutilor si ale noastre, Emanuel a reusit sa comunice, la inceput izolat, apoi mai des cu noi si cu oamenii cu care lucra si-n care avea incredere, a reusit sa se desprinda din universul lui si sa priveasca, sa descopere apoi si lumea din juru-i. Acum, privind inapoi, nu ne vine sa credem ca au fost zile, luni, ani dedicati lui cu speranta disperata ca va fi un copil sanatos candva, nu putem crede cum de am avut atata tarie sa mergem inainte; ne-a luat ani sa realizam ca DUMNEZEU cand ne-a dat aceasta boala a lui ne-a dat totodata si instrumentele de a face fata si de a lupta cu boala, si anume speranta, devotamentul, rabdarea, indarjirea si multe altele ascunse pana in acele momente.

Auzeam ca in cutare centru exista un psiholog mai bun, mai cu experienta, “hai sa incercam si la el poate stie un tratament mai eficient” desi stiam ca singurul tratament pe termen lung **este terapia**; uite asa au trecut anii peste noi, peste Manu, ani pe care i-am petrecut in mare parte in anticamerele salilor de terapie, asteptand sa intre baiatul in terapie, fie ca era logopedie, terapie ocupationala, comportamentala sau kinetoterapie. Unde ne-a spus inima ca e bine de incercat acolo ne

gaseati, asteptand tremurand sfarsitul orelor de terapii si verdictul terapeutilor: a vrut sau nu a vrut sa comunice si sa colaboreze Manu cu ei, iar daca acesta era negativ, plecam

innecandu-ne lacrimile si nodul din gat cu speranta ca “e si maine o zi”...si au trecut zilele, lunile, anii....

Astazi, Emanuel este un frumusel copil de 8 ani care urmeaza cursurile unei scoli de masa, clasa a 2-a – cu insotitor - avand dosar de copil cu cerinte speciale, are abilitati sociale mai scazute ce-i drept, cu diagnostic de ADHD SI DEVIERE DE COMPORTAMENT iar pana in acest moment, cu ajutor, sprijinul dascalilor, colegilor si al nostru, reuseste sa asimileze si sa inteleaga materia de clasa a doua.

Ceea ce nu multi oameni nu stiu, este ca ,dupa cursurile de la scoala, drumul lui Manu, rareori duce acasa; de cele mai multe ori duce in cabinetul de terapie comportamentala sau de logopedie, deci este un efort mult mai mare pe care el il face in lupta noastra de recuperare si pentru integrare a lui in societate, pentru a deveni un adult independent. Asta ne dorim noi, parintii, atat...

Toate terapiile necesita suport financiar din partea noastra, suport pe care in acest moment nu il mai avem (l-am avut la inceput), dar pe care speram ca-l putem dobandi cu ajutorul duneavoastra, cei ce cititi aceste randuri.

Va multumim ca ati avut rabdare sa ne cititi povestea,

Parintii lui Emanuel.